

Віта ХРИПКО,
бібліотекар ВСП «Бобrineцький аграрний фаховий коледж імені
В. Порики Білоцерківського національного аграрного університету»

Людмила ІВАНЧЕНКО,
завідувач бібліотеки ВСП «Бобrineцький аграрний фаховий коледж
імені В. Порики Білоцерківського національного аграрного
університету»

БІЛЬ МАТЕРИНЬСЬКОГО СЕРЦЯ

*...Як би складно не було,
але потрібно мати мужність жити далі...*

Мама... Про неї було сказано стільки, що в її дорожчності не залишається сумнівів. Це найрідніша людина у світі, яка ніколи не осудить, а тільки підтримає. Вона щиро радіє нашим успіхам у житті, її обійми найтепліші, а любов найщиріша. Мама є нашим ангелом-охоронцем.

Ця жінка добре ладнає з людьми, всі її поважають і люблять. Вона вміє підтримати у скрутну хвилину і зігріти своєю теплотою. Ласкава, іноді може бути сувора, але частіше – весела. Це молода, сучасна та енергійна жінка, яка дуже любить свою родину. Вона працювала секретарем керівника Районної ради. Мала двох дітей – сина і доньку.

«Любов матері не знає відстані, навіть за тисячі кілометрів я відчував тепло її обіймів. Навіть, коли спала, вона хвилювалася за мене із закритими очима», – так про свою маму говорив Стас.

Син був дуже жаданою дитиною, раділа та тішилася своїм первістком. Вчила його бути чесним, справедливим та поважати старших. Із самого дитинства намагалася закласти в сина почуття патріотизму, гідності, поваги до нашої культури, щоб її дитина знала і відчувала, що він – українець.

Народила та виростила справжнього Героя. Сміливого, незламного і мужнього. Мала надію, що син стане їй надійною опорою. Незважаючи на біль, тривогу і розлуку, зрозуміла і підтримала його вибір вступити до лав ЗСУ.

Війна... Страшне слово. Одне, просте, але стільки в ньому болю, жорстокості та сліз... Сліз матері. Вона спустошує села та міста, приносить із собою страждання, хаос, розруху, тисячі скалічених доль, мільйони обірваних життів. Війна – це біль і невідоме майбутнє, це пролиття крові солдат. Вона знищує все.

Станіслав народився у місті Бобринець Кіровоградської області. Після школи навчався у Бобринецькому коледжі імені В.Порика, здобував професію землевпорядника. Після навчання пішов на строкову службу. З 2019 року служив за контрактом у лавах Національної гвардії України. Відтоді жив у Запорізькій області. Під час повномасштабної війни продовжував виконувати службові обов'язки у складі 23-ої окремої бригади охорони громадського порядку «Хортиця». Обіймав посаду начальника військового наряду (командира відділення) патрульного взводу патрульної роти патрульного батальйону. Разом із побратимами воював на Запорізькому та Донецькому напрямках. За час служби був нагороджений нагрудним знаком «Ветеран війни», медалями «За розвиток Запорізького краю» і «За стійкість та незламність».

Сержант Станіслав Дитуна, позивний «Дитуха», загинув 25 грудня 2023 року під час виконання бойового завдання поблизу села Старомайорське на Донеччині. За місяць, 24 січня, йому мало б виповнитися 25 років. Похований на Алеї Слави кладовища мікрорайону Ковалівка в місті Бобринець.

Пекучим болем увірвалася у серце матері звістка про те, що її Стасика вже немає. Різдво 2023 року стало днем, який змінив усе її життя. У той момент її життя зупинилося. Плакала, тужила, мужньо зносила все, що їй приготувала доля. Звідки взяти в собі сили жити з цим далі? Пустота, яка поселилася у серці, забирала повітря і бажання мати «завтра». Неможливо усвідомити, що його вже немає, і ніколи не буде.

Разом із сином вбили і її материнське серце. І це серце безперестанно сходить нестерпним, пекучим болем. Від крику її душі розступаються на небі хмари... Але мабуть, цей німий крик зраненої душі ніхто не зможе почути і відчути.

З великою любов'ю та трепетом вона розповідає про те, яким був її син у звичайному житті, чим захоплювався, про що мріяв. Знову і знову переглядає його фотографії, медалі та особисті речі. Їй здається, що вони залишили його тепло і запах: «Коли сумно і важко на душі, розмовляю з ним, наче з живим...». Зараз вона намагається жити звичайним життям. Але, каже, що всередині неї наче щось перегоріло.

Як би складно не було, але потрібно мати мужність жити далі. З болем у серці, в душі, але не опускати руки. До подальшого життя її мотивує молодша донька, яка дуже часто згадує старшого брата. Заради пам'яті старшої дитини і заради молодшої їй треба жити і підніматися. Це довгий і болючий шлях, і кожен проходить його по-своєму.

Важко підібрати слова, щоб заспокоїти материнське серце, яке втратило найдорожче у світі – свою дитину. Вона виховала сина справжнім героєм та патріотом України, який віддав своє життя за Батьківщину.

